

AAN DE HORIZON

‘**W**at zie je aan de horizon?’

De koningin had weer die afwezige blik. Er was een eeuwigheid voorbijgegaan sinds hij voor haar was gestorven, ook al leken het voor hem niet meer dan een paar weken. Falrach had een heel andere Emerelle gekend. Naast hem stond een vreemde vrouw. Hij mocht haar niet eens bij haar naam noemen, het laatste woord dat in zijn voorbije leven over zijn lippen was gekomen. Ze gaf zich uit voor Nandalee. Dat was de naam van haar moeder geweest.

‘De toekomst.’ Emerelles antwoord had op zich laten wachten, Falrach had er niet meer op gerekend dat ze iets zou zeggen.

Hij keek over de besneeuwde heuvels. Het was windstil en zo koud dat zijn huid aan de zilveren knop van zijn zwaard zou vastplakken als hij het per ongeluk met zijn blote hand zou vastpakken.

Aan de horizon achter de heuvels hing een dikke rookwolk als een opkomend onweer. De glans van de sterren, die door de vers gevallen sneeuw naar de nachtelijke hemel werd weerkaatst, weefde een magisch licht, maar de rookwolk verstoorde de harmonie van de magie. Dicht en bedrukkend laag hing de wolk aan de hemel, oranjeachtig schemerend, de kleur van vergoten drakenbloed. Het was de weerkaatsing van de rookvangen van Feylanviek.

Makarios stampte ongeduldig met zijn hoeven. Ze hadden de centaurvorst begeleid bij het veedrijven. Hun beloning had bestaan uit twee oude paarden. Falrach had wat tegen de dieren, maar Emerelle was blij geweest dat ze niet langer te voet hoefden te gaan.

‘Jullie kunnen beter niet dichterbij de buurt van de stad komen,’ had de centaurvorst gewaarschuwd. ‘Het leven van een elf is daar geen buffelscheet waard.’

‘Waarom niet?’ Ze kende de verhalen over Feylanviek en Makarios wist dat.

Centauren stonden niet bekend als meesters in het beheersen van hun gevoelens. De meesten hadden echter wel veel respect voor elfen. Aan Makarios’ slaap zwol een ader op waar je het bloed doorheen

kon zien pompen. ‘Je kent vorst Shandral, edele dame. En je weet hoe de kobolden in de stad te lijden hebben gehad van zijn gruwelijkheden. Een elf kan zich daar maar beter niet vertonen.’

‘Juist omdat ze zo hebben geleden, moet ik me er vertonen.’

De centaur sloeg met zijn vlakke hand tegen zijn voorhoofd. ‘Dat is toch niet te geloven! Hoe duidelijk moet ik het je zeggen, Nandalee? Die halen daar met jouw kleine elfenreet dingen uit waar jij je in de verste...’

Falrach ging voor de centaur staan. Hij kon niet toelaten dat die zo tegen de koningin sprak, ook al had Makarios geen idee met wie hij in werkelijkheid van doen had. ‘Zo is het genoeg.’ Hij zei het zachtjes en met zijn ogen ving hij de blik van de centaur.

Makarios’ onderlip trilde van woede. Ijskristallen fonkelden in zijn borstelige blonde baard. Lange tijd maten ze elkaar met hun blikken. Ten slotte slaakte de steppevorst een zucht. ‘Elfen doen altijd precies wat hun goeddukt, nietwaar? Zelfs nu nog, na alles wat er is gebeurd.’ Zijn woede was vervlogen. Hij klonk teleurgesteld. Ze zouden hem na deze nacht waarschijnlijk nooit meer zien, bedacht Falrach.

‘Je vergist je, Makarios. Elfen wéten nu eenmaal wat goed is.’

Falrach kromp inwendig in elkaar. Vroeger was ze tactvoller geweest.

De centaur snoof als een woeste stier. ‘Dat heb ik gezien, ja. Ik was bij Moordstein toen jouw soortgenoten het vuur uit de hemel lieten regenen. Jullie hebben de slag gewonnen, maar de trollen niet verslagen. Hoe was dat mogelijk? Was dat soms de bedoeling? Mijn broer is destijds gestorven. Was dat soms de bedoeling?’ Die laatste woorden schreeuwde hij bijna.

‘Dat moet je Ollowain vragen. Hij was de legeraanvoerder die dag.’

De centaur balde zijn vuisten. ‘De zwaardmeester was de meest fatsoenlijke elf die ooit heeft geleefd. Ik sta niet toe dat je zijn naam door het slijk...’

‘Je hebt Ollowain gekend?’ Bij de toon waarop Emerelle dat vroeg, voelde Falrach een steek. In haar stem klonk meer door dan alleen maar een algemene belangstelling voor een gewaardeerde vriend.

‘Gekend niet...’ Makarios was duidelijk van zijn stuk gebracht door haar vraag. ‘Maar ik heb hem gezien, van een afstand. Toen hij het leger voor Feylanviek verzamelde. In mijn volk doen veel liederen over hem de ronde.’ Hij schonk hun allebei een vernietigende blik. ‘En centauren zingen niet echt vaak over elfen.’

‘En toch zijn jullie gekomen toen koningin Emerelle jullie tot de wapens riep.’

Hij lachte verbitterd. ‘Natuurlijk! Per slot van rekening moesten de trollen door ons land op weg naar de elfenkoningin.’ Hij liet zijn schouders zakken en zag er ineens jaren ouder uit. ‘We hadden moeten vluchten. Mijn broeders en vrienden zijn op de slagvelden van de graszee tot vreten voor de raven geworden. De grafheuvel van mijn voorouders is geschonden, als slachthuis gebruikt. De lijken van de vorsten van mijn volk, die daar sedert eeuwen bewaard werden, vulden de magen van de trollen. De lutins, met wie wij centauren verbonden waren middels een pact dat zo oud was als de steppe... die lutins hebben ons verkocht. Ze hebben de magie die mijn voorouders tegen de stinkende adem des tijds behoedde, misbruikt om de grafheuvel met buffelvles te vullen. Ze hebben heimelijk onze heiligste plekken misbruikt als provisiekamers van de trollenveldtocht. Ze...’ Hij balde zijn vuisten in machteloze woede.

‘En toch drijf je handel met de trollen,’ stelde Emerelle onverbid- delijk vast.

‘Wat moet ik anders?’ briede de centaur. ‘Mijn volk heeft zout nodig. En ijzer voor de wapens waarmee we de trollen op een dag weer zullen verdrijven.’

‘Zul je, na alles wat je verloren hebt, toch weer komen als de elfen nog eenmaal oproepen tot de strijd?’

‘Om de trollen te verdrijven? Liever vandaag dan morgen. Maar de elfen zijn verslagen. Jullie koningin heeft er de brui aan gegeven en heeft doodleuk iedereen in de steek gelaten die ooit in haar heeft geloofd. Zonder haar zijn de elfen onderling verdeeld. Ze zijn gek. Net als jij. Je moet niet naar Feylanviek gaan. Daar nemen ze jullie soort genadeloos te pakken. Je moet het lot niet nodeloos tarten, Nandalee.’

Die woorden kwamen Falrach recht uit het hart, maar hij wist dat Emerelle ze naast zich neer zou leggen. Ze was vastbesloten zich aan dit gevaar over te geven, om welke reden dan ook. Voor de strijd waarin hij ooit was gestorven, was er een goede reden geweest. Maar dit hier... Wie wilde ze iets bewijzen? Ze keek weer naar de horizon, in de richting waar de vuren van Feylanviek de randen van de wolken drenkten in de kleur van drakenbloed.

‘Onze wegen scheiden hier,’ zei Makarios, die kennelijk genoeg had van zijn pogingen om Emerelle van haar voornemen af te brengen.

‘Ik wens jullie veel geluk. Jullie zullen het nodig hebben. Als jullie in de problemen komen, verwacht dan niets van mij. Ik zal zeggen dat ik jullie niet ken.’

‘Ik weet het, je hebt zout nodig.’

De centaur trok een gezicht alsof iemand een dolk tussen zijn ribben had gestoken. Hij keek nog een keer om naar Emerelle, maar die keurde hem geen blik waardig. ‘Ga niet met haar mee,’ fluisterde hij tegen Falrach. ‘Ze is onverbiddelijk. Zulke vrouwen trekken het onheil aan.’

‘Ik kan niet anders,’ antwoordde hij. ‘Ik...’

‘Ja, ik kan zo wel zien dat je niet door een eed aan haar bent gebonden. Het is erger. Pas goed op jezelf. De domste dingen die wij mannen doen, zijn de dingen die we uit liefde voor een vrouw doen. Als je oud bent...’ Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Nee, dat zul jij nooit begrijpen. Jij zult nooit oud worden als je haar volgt. Die elfin wordt je dood. Ga met mij mee!’

EEN TRAP VAN EEN PAARD

Hoewel het op de straten van Feylanviek zo druk was dat je maar langzaam opschoot, was er geen enkele elf te zien. Emerelle draaide zich in het zadel om en keek naar de smederij op een stenen brug midden in de rivier. Ze had van deze plek gehoord. Hier had Shandral zijn gruwelijke excessen bedreven tegen de kinderen van Alfenmark. Ze had hem een halt moeten toeroepen; misschien was alles dan anders gelopen.

De grote smederij was afgebrand, het dak was ingestort. Een paar roetzwarte stenen waren alles wat over was van de muren. Een groot deel van het houten raderwerk waarmee de hamer van de smederij, die zo groot was als de kop van een paard, werd aangedreven, had de vuurzee op miraculeuze wijze overleefd. Ook een van de drie grote waterraderen die onder de brugboog in de stroom van een zijrivier van de Mika stak was zo te zien nog intact.

Naast een van de machtige aambeelden stond een trol die haar wantrouwend opnam. Ondanks de kou droeg hij slechts een lendendoek. Hij leunde op een manshoge strijdnok die met zwart glanzende ob-

sidaansplinters bezet was. Vulkaanglas uit de Snaiwamark. De trollen mochten dan machtige krijgers zijn, ze meden angstig alle soorten metaal. Hun uitrusting en wapens waren uitsluitend gemaakt van hout, steen en leer. Over zijn voorhoofd en wangen liepen dikke littekens. De trollen hadden een merkwaardig gevoel voor esthetiek. De littekens waren geen gevechtswonden, ze waren voor de sier aangebracht. Een trollenstrijder beschouwde het als een eer om er zo uit te zien.

De koningin liet haar blik over de huizen langs de oever zweven. Daar stonden vakwerkhuzen van leem en van gevlochten wilgentakken, voorzien van rijkelijk met snijwerk versierde balken. Aan roestige ijzeren pinnen hingen bontgekleurde houten borden waarop de goederen werden aangeprezen van de ambachtsclans die zich langs de rivier hadden gevestigd. Mantels van robbenpels, barnsteensnijkunst, zilveren sieraden en dikke kleipotten waarvan wervend werd vermeld dat ze harder waren dan een trollenschedel. Elk huis was in een andere kleur geschilderd. Gele, rode en turkooizen tinten kwamen het meest voor, maar hier en daar was ook wat lindegroen en ivoorwit te zien. Wat ze allemaal met elkaar gemeen hadden, was dat er smerige strepen over de muren liepen die de overdadige kleuren hun glans ontnamen. Erkers woekerden als geometrische gezwollen uit de scheefstaande muren.

Bij geen enkel huis was een en dezelfde bouwstijl aangehouden. Zelden zag je twee ramen die even groot waren en ook de verdiepingen waren van verschillende hoogte. Een voordeur zo groot als een schuurdeur zat onder een piepklein balkonnetje met een balustrade van verguld smeedwerk. Tegen de achtergrond van de doorrookte hemel staken de spitse punten van de gevels omhoog. Die waren bedoeld om zo min mogelijk houvast te bieden aan de sneeuw die hier in de lange wintermaanden zo rijkelijk viel dat de kleinere huizen vaak over een tweede huisdeur beschikten in de puntgevel.

Falrach reed met uitdrukingsloos gezicht aan haar zijde. Sinds gisterenavond had hij geen vragen meer gesteld over de zin van dit uitstapje. Hij beschouwde het als een uiterst gevaarlijke gril van haar. Ze wist dat hij zo dacht, hoewel hij het voor haar had opgenomen. Zijn liefde maakte hem onvoorwaardelijk loyaal. Het was vreemd om Ol-lowain te zien en met Falrach te praten. De zwaardmeester zou haar ronduit hebben gezegd wat hij ervan vond dat ze met zijn tweeën een vermoedelijk vijandig gezinde stad binnenreden. Maar ook hij zou bij elke dwaasheid aan haar zijde zijn gebleven. In sommige dingen le-

ken ze erg op elkaar, ook al liepen de beweegredenen voor hun optreden uiteen. Ollowain had niet van haar gehouden. Hij was het verlies van Lyndwyn nooit te boven gekomen. Lyndwyn was een begaafde tovenares geweest, maar zoals alle adellijken uit het vorstenhuis van Arcadië niet voor de volle honderd procent betrouwbaar. Lyndwyn was gevallen bij de gevechten om de rotsburcht Phylangan.

Emerelle trok aan de teugels. Haar grijze paard bleef staan. Er waren zoveel doden gevallen! En toch hadden de trollen ten slotte de troon van Alfenmark verkregen. Alle gevechten waren tevergeefs geweest. Zo leek het althans...

Ze keek naar het dichtgevroren kanaal. Het ijs hield de vrachtschuiten gevangen. Bont beschilderde boten met ogen die hoog in de romp boven het water lagen te wachten. Op sommige plaatsen begon de verf af te bladderen en legde zo diepere lagen bloot. Blauw dat over rood geschilderd was. Smerig wit over flessengroen.

Alles wat ooit Ollowain was geweest, was afgebladderd. De ziel van Falrach, de man van wie ze ooit had gehouden, was weer vrij komen te liggen. Hoe was het voor hem om terug te keren? Voor zijn gevoel was er maar een ogenblik voorbijgegaan sinds de verzengende drakenadem een einde aan zijn leven had gemaakt. Voor haar waren het daarentegen ontelbare eeuwen. Hoeveel lagen nieuwe verf lagen er over de Emerelle die hij had gekend? Was er een weg terug naar haar? Schemerde er nog iets door, zoals bij de oude boten die de rivier in zijn ijzige greep gevangen hield?

Ze had haar troon verloren. Ze was ontheemd. Een dolende ridder, net als destijds toen ze Falrach voor het eerst had ontmoet. Maar toen had ze een taak gehad, een doel waar ze alles voor had opgeofferd. In de weken die verstreken waren sinds ze haar troon had verloren, had ze zich willoos laten meevoeren. Ze wist niet welk nieuw doel ze haar leven moest geven. Ze glimlachte melancholiek. Ze wist in elk geval wel wat ze niet wilde. Nooit meer wilde ze terugkeren naar de troonzaal in de burcht Elfenlicht. Nooit meer de last van de kroon dragen!

Ze keek naar het ijs. Op sommige plekken waren er scherp gekante ijsschotsen over elkaar heen geschoven, zodat ze een platte tafelberg vormden. Het wit van het ijs werd besmeurd door roest en allerlei afval. In het midden, waar de stroming van het kanaal het sterkst was, leek het ijs niet erg dik te zijn. Je kon er het donkere water doorheen zien schemeren.

De koningin wierp een steelse blik op haar reisgezel. Ollowain had

zich na Lyndwyns dood tot aan het einde der tijden schuldig tegenover haar gevoeld. Had hij echt van haar gehouden? Of was het alleen maar dat schuldgevoel dat hem aan Lyndwyn had gebonden? Ze zou het nooit meer te weten kunnen komen.

Emerelle wist niet wat er precies met haar zwaardmeester was gebeurd na de slag bij Moordstein, maar Ollowains persoonlijkheid was volledig verdwenen. Waarschijnlijk was hij in de tijd dat hij als slaaf van een lutin had gediend het slachtoffer geworden van een slinkse magie. Hij was als een stuk perkament dat grondig was afgeschaafd met een scherp mes. Het verhaal van zijn eeuwenlange leven was volledig gewist. Het enige wat was overgebleven, was een leeg blad.

Zo had Falrach bezit kunnen nemen van Ollowains lichaam. Hij was een vroegere incarnatie van de ziel van de zwaardmeester, de beroemdste veldheer van de elfen. Een geniaal tacticus, een speler en een vrouwenheld, een echte poseur. Haar eerste liefde.

Falrach had in de drakenoorlog zijn leven gegeven om haar te redden. Eeuwenlang had ze om hem gehuild, elke incarnatie van zijn ziel had ze opgespoord. Lange tijd had ze gemeend dat er nooit een einde zou komen aan haar verdriet en haar pijn. Goed verstopt achter het masker van de koele heerseres had ze die altijd met zich meege dragen. Maar mettertijd waren die gevoelens verworpen tot niet meer dan een ijdel volharderen.

De tijd die granietbergen afslijpt tot vlakke landschappen, die tijd was de heerser over alles. Zelfs de liefde en haar zelfzuchtige smart moesten zich aan hem onderwerpen. Ze was Falrach nooit vergeten, maar zonder het zelf te willen was ze verliefd geworden op Ollowain. Haar zwaardmeester, de onzelfzuchtige ridder die zijn idealen nooit had onderworpen aan de compromissen waar de complexe dialectiek van de heerschappij haar toe had gedwongen. De laatste keer dat ze elkaar hadden ontmoet, hadden ze heftig ruzie gemaakt. Hij had haar in een uitzichtloze situatie gebracht. Ze had hem naar de bibliotheek van Iskendria gestuurd om verloren gegane kennis op te sporen. De lutin Ganda had hem vergezeld en zij had daar een boek gestolen dat ooit door Meliander was geschreven. Meliander, haar slimme, gevoelige broer. Nog zo'n slachtoffer van de tijd, dacht Emerelle bedroefd. Hij was veel gevoeliger geweest dan zij. Hij had zozeer geleden aan de wereld dat hij zichzelf van het leven had beroofd. Melancholie had een einde gemaakt aan een leven dat eeuwen had moeten omspannen.

Wie de bibliotheek van Iskendria betrad, werd geïnstrueerd over

het feit dat de ernstigste misdaad aldaar bestond uit het stelen of vernietigen van een tekst. Een misdrijf waar onveranderlijk de doodstraf op stond. Emerelle was ervan overtuigd dat Ollowain Melianders boek niet had gestolen. Ze twijfelde er niet aan dat het die lutin Ganda was geweest. Maar de zwaardmeester had alle schuld op zich genomen en had bezworen dat Ganda onschuldig was.

Wat was een koningin waard die zichzelf boven de wet stelde? Wat waren wetten waard als ze niet voor iedereen gelijk waren?

Ze had het niet over haar hart kunnen verkrijgen om een eervol leven te beëindigen met een executie op haar binnenplaats. Tegelijkertijd was ze woedend geweest omdat Ollowain er kennelijk op had vertrouwd dat zijn rang en haar liefde hem zouden vrijwaren van de straf. Ze had hem naar de veldslag tegen de trollen gestuurd en hem bevoelen om niet levend terug te keren. En hij had gehoorzaamd, zoals altijd. Ze zou wel nooit te weten komen wat er daarna precies was gebeurd. Ollowain was niet meer. De boodschapper die ze had uitgestuurd om haar bevel te herroepen, had hem niet meer op tijd bereikt. Niemand zou Ollowain ooit nog bereiken, dacht ze verbitterd.

‘Nandalee.’

Het duurde twee hartslagen voordat Emerelle begreep dat zij bedoeld werd.

‘Volgens mij zijn die hier ter ere van ons,’ zei Falrach zachtjes.

De koningin volgde zijn blik. Drie trollen en een hele schare rood gemutste kobolden kwamen de straat in lopen, recht op hen af. De aanvoerder, een kerel in hoge kaplaarzen, wees naar hen met zijn sabel, die amper zo groot was als een broodmes. ‘Neem die vijanden van het volk gevangen.’

De trollen gehoorzaamden, maar de kobolden, die schamel bewappend waren met spietsen en hooivorken, aarzelden.

‘Dit is het moment Makarios’ advies ter harte te nemen.’ Falrach gaf een ruk aan de teugel van zijn paard.

‘Ik blijf,’ zei Emerelle vastberaden. Ze wilde weten wat er zou gebeuren. Daarom was ze hiernaartoe gekomen. ‘We hebben niets verkeerd gedaan.’

‘Soms is dat niet voldoende. Kom mee!’

De koningin streelde haar grijze paard over zijn hals. De hengst trappelde onrustig met zijn onbeslagen hoeven. De trollen joegen hem angst aan. Ze waren nog maar een paar stappen verwijderd.

Falrach greep naar haar teugels. ‘Wees niet zo verdomd koppig.’

Een eind achter hen werd een hooiwagen dwars over de straat geroold. Nu was elke vluchtweg versperd. Falrach hoorde het geknars van de met ijzer beslagen karrenwielen op het plaveisel. Hij draaide zich om en vloekte. Met elfenpaarden zouden ze over het smerige ijs van het kanaal hebben kunnen galopperen, maar de borstelige, kleine steppepaarden van de centauren zouden door de ijskorst zakken en jammerlijk verdrinken in het kanaal. Er was geen uitweg.

Een van de trollen greep in de manen van Emerelles hengst. Het dier hinnikte schel en probeerde te steigeren, maar tegen de ijzeren greep van de trollenkrijger was hij niet opgewassen. Hoewel Emerelle in het zadel zat, torende de trol meer dan een kop boven haar uit. De krijger keek haar wantrouwend aan. ‘Waag het niet om je hand op het zwaard te leggen of ik maak je af,’ brieste hij en hij leek er als vanzelfsprekend van uit te gaan dat ze hem verstond.

De hengst begon om zich heen te trappen en trof met een hoef de trol tegen diens knie. De trol gromde en ramde zijn elleboog tegen het hoofd van het paard. Door de plotselinge slag viel het dier om. Met een sprong was Emerelle uit het zadel en landde veilig op haar voeten. Ze had bijna naar haar zwaard gegrepen, domweg uit gewoonte. Het was weliswaar lange tijd geleden dat ze aan een gevecht had deelgenomen, maar haar gevechtsoefeningen had ze regelmatig bijgehouden.

Haar hengst belandde met een klap op het plaveisel. Uit zijn bek borrelde bloederig schuim. Emerelle dwong zichzelf om rustig te blijven.

‘Jullie zijn allebei gearresteerd!’ riep een snerpemde stem. Achter de trol stond de kobold in de kaplaarzen. Hij wees met zijn sabel naar haar borst. Nu pas merkte Emerelle dat zijn rechterhand ontbrak.

‘Waarom wil je ons arresteren?’ vroeg ze, terwijl ze probeerde haar kalmte te bewaren.

‘Omdat je een van de trollenbewakers hebt aangevallen.’

‘Volgens mij was dat mijn paard,’ zei ze in de taal van de trollen. ‘Wil je dat soms in een kerker gooien?’

De grote krijger vertrok zijn pokdalige gezicht tot een grijns.

‘Wou je grapjes over mij maken? Over Dalmag Paschendrab, de vorst van Feylanvië en hoeder der gerechtigheid?’ vroeg de kobold opgewonden. Hij stond nu pal voor haar; hij reikte amper tot aan haar knieën. ‘Als berijdster ben jij verantwoordelijk voor je paard. Je zult

je spottende opmerkingen nog berouwen, elfin.' De kobold wees naar Falrach. 'Die kerel nemen jullie ook mee. Hij is ook aangeklaagd.'

'Wat heeft hij dan gedaan? Je met een blik verwond?'

De kobold schoof zijn sabel achter zijn sjerp en zette zijn enige hand in zijn zij, kennelijk in een poging er waardig uit te zien.

'Nee, hij is de hoofdverantwoordelijke voor de aanval op de trol. Ik ga ervan uit dat de vorst hem ter dood zal veroordelen.'

Een moment lang stond Emerelle met haar mond vol tanden. 'Dat is geen recht,' stamelde ze uiteindelijk.

'Nu beledig je onze wetten ook nog. Ga vooral zo door, je kletst jezelf steeds dieper in de problemen.'

'Maar hij heeft toch helemaal niks gedaan?'

'Precies,' zei de kobold met een zelfvoldaan knikje. 'Dat is een deel van zijn misdrijf. Zoals jij op je paard had moeten letten, zo had je man op jou moeten letten, vrouw. Hij had moeten weten dat jij zo'n slechte amazone bent. Hij had je moeten verbieden te paard naar Feylanviek te komen. Stel je voor dat het paard ervandoor was gegaan en een paar spelende kinderen op straat had doodgetrapt.'

'Ik ben zijn vrouw niet!'

'O!' Dalmag rolde met zijn ogen. 'Dan plegen jullie dus losbandige omgang met elkaar zonder elkaar de echtelijke eed te hebben gedaan.' Hij stootte een blikkerig geluid uit. 'Elfen! Zedeloos en bedorven tot op het bot! Maar dat verandert natuurlijk niets aan het feit dat het aan hem was om op jou te passen.'

Emerelle had moeite om serieus te blijven. Die kobold moest het recht in Feylanviek belichamen? Dat kon niet waar zijn! Er moest hier een trollenvorst zijn. 'Hoe lossen we ons conflict op? Word ik voor een rechtbank gebracht?'

'Uiteraard! Er is hier veel veranderd sinds Shandral is gevlucht.' Hij hief het stompje van zijn arm. 'Hij beweerde dat mijn broer hem had bestolen. Daarvoor heeft iedereen in mijn clan zijn rechterhand verloren. Zelfs pasgeboren baby's! Onze handen heeft hij in zijn huis tentoogesteld, met vele andere. Kijk eens om je heen in deze stad en je zult versteld staan hoeveel van mijn soortgenoten net als ik met één hand moeten leven! Terwijl geen van ons ooit voor een rechtbank is geweest. Je hebt het dus een stuk beter dan wij, elfin!'

Dit was precies de reden waarom ze hiernaartoe was gekomen: om dit mee te maken. Als koningin was ze zozeer verstrikt geraakt in haar zorgen omtrent de toekomst van Alfenmark, dat ze geen aandacht

meer had besteed aan het heden. Wreedheden zoals de daden van Shandral hadden nooit mogen plaatsvinden. Dat zou van nu af aan weer veranderen. Als dolende ridder zou ze zich teweerstellen tegen tirannie, net zoals ze dat vroeger had gedaan. Over het geheel genomen was ze mislukt; nu kon ze zichzelf een taak opleggen die ze wel aankon.

‘Ik zal mezelf graag overleveren aan de gerechtigheid van jouw heer. Ik heb er het volste vertrouwen in dat jullie van het verleden hebben geleerd.’ Ze hoorde hoe Falrach achter haar scherp inademde, maar hij weersprak haar niet.

Dalmag leek teleurgesteld dat ze niet probeerde zich te verzetten. ‘We zullen het niet op de lange baan schuiven,’ zei hij ten slotte. ‘Ik breng jullie naar roedelaanvoerder Gharub. Hij zal het oordeel vellen.’

Emerelle keek naar haar paard. De trol had hem bewusteloos geslagen, maar hij zou wel weer bijkomen. ‘Wat gebeurt er met mijn paard?’

‘Tja, het paard...’ De kobold krabde zich achter zijn linkeroor. ‘Dit is een van de weinige geplaveide straten hier. En de sneeuw is geruimd zodat de karren hier kunnen rijden. Je paard verspert de warenstroom, en Feylanviek is een handelsstad. Aangezien jij voor het gerecht zult verschijnen en je niet om deze bron van ergernis kunt bekommeren, zal ik mijn vriend hier opdracht geven het probleem op te lossen.’ Hij gaf de trol een por tegen zijn been. ‘Hoor je dat, Madra. Jij zorgt dat dit vervloekte paard hier wekomt. Het is van jou. Ik verwacht echter dat het per onmiddellijk van de straat verdwijnt.’

‘Maakt niet uit waarheen?’ vroeg de trol.

‘Maakt niet uit waarheen,’ antwoordde Dalmag en hij richtte zich weer tot Emerelle. ‘Je zult uiteraard voor de kosten moeten opdraaien die ontstaan als gevolg van het feit dat een deel van de bewakers van deze stad zich dient te bekommeren om een bron van ergernis die jij hebt veroorzaakt.’

‘Dat kost niks,’ zei de trol en hij knielde naast het paard neer. Hij pakte het hoofd van het dier met beide handen vast en draaide het met een ruk om. Er klonk een luid gekraak. Hij liet het kadaver terugvallen op straat en haalde een mes van steen tevoorschijn, dat er in zijn machtige klauwen bijna breekbaar uitzag.

Emerelle wendde haar blik af, maar ze kon niet verhinderen dat de geur van het bloed in haar neus drong.

De trol riep zijn kameraden, terwijl Falrachs paard angstig snoof.

‘Hou die knol van je gedeisd!’ blafte de kobold tegen Falrach, terwijl hij onaangedaan toekeek hoe zijn wachters voor slager speelden. Zijn lange tong gleed over zijn smalle lippen. Hij beleefde kennelijk genoeg aan het bloedige tafereel. Emerelle vroeg zich af hoe hij was geweest voordat hij zijn hand was kwijtgeraakt.

Even later lagen alleen nog de pijpbenen, de kop en een hoop ingewanden op straat. Tientallen nieuwsgierigen hadden zich om hen heen verzameld. De meesten zagen er uitgemergeld uit, en Emerelle was ervan overtuigd dat ze alleen maar stonden te wachten op wat de trollen zouden overlaten.

‘We hadden het bloed moeten opvangen,’ mompelde een van de trollenkrijgers. ‘Daar had je een lekkere worst mee kunnen maken.’

De kobold lachte een kort, mekkerend lachje. ‘Blijf dan vooral bij mij in de buurt. Misschien is er binnenkort nog wel een mogelijkheid om bloedworst te maken.’ Bij die woorden schonk hij Emerelle een boosaardige blik. ‘Geloof jij in het maanlicht, elfensloerie? Je zult mijn wachters mateloos teleurstellen als je alleen maar verbleekt.’

STRAATSCHOFFIE

Adrien schoof de dakpannen uit elkaar en probeerde zo min mogelijk geluid te maken. Hij lag languit in de sneeuw. Er drong vocht door zijn kleren, maar daar besteedde hij nauwelijks aandacht aan. Zijn honger was te groot. Er was hier geen hond, dat was het eerste waar hij op had gelet toen hij dit huis had uitgekozen. Anderzijds kon je hem vanuit het huis aan de overkant van de binnenplaats heel goed zien, als iemand toevallig uit het raam keek. Dat gevaar was echter niet al te groot. De luiken waren allemaal gesloten en afgegrendeld. Enerzijds vanwege de winterse kou, maar vooral vanwege de ondode die de stad sinds dagen schrik aanjoeg. Na de inval van het duister waagde men zich alleen nog op straat als men echt geen andere keus had of geen thuis.

Warme, doorrookte lucht sloeg Adrien tegemoet. En de geur van de ezelsworsten. Het water liep hem in de mond. Hij schoof een stukje naar voren. Een klomp sneeuw viel het duister in en belandde met een doffe klets op de grond.

Adrien hield zijn adem in. Was er iemand daar beneden? De vleeshouwer was nog niet weg, dat wist hij. En hij wist ook dat die potige kerel altijd was afgeleid als het bloemenmeisje van de Hooimarkt hem een bezoekje bracht. Zo gemakkelijk had hij het ook wel willen hebben! Ze had altijd een kleine rookworst in haar mandje als ze wegging. En die had ze niet geruild voor gevlochten strobloemen.

Hij zuchtte. Hij had vaak een oogje op haar laten vallen, maar ze schonk hem geen enkele aandacht. Hij kon het haar niet kwalijk nemen. Wat had hij nou te bieden behalve die oogjes. In elk geval geen worsten die je mee naar huis kon nemen. Soms liep hij haar stiekem achterna. Daarom wist hij dat ze hiervandaan kwam. Vaak waren zijn laatste gedachten voordat hij door slaap overmand werd aan haar gewijd. Ze was zo mooi. En hij wist niet eens hoe ze heette... Hij had er nog nooit iemand naar durven vragen. Dan zou ze het vast te horen krijgen. Hij moest haar uit zijn hoofd zetten! Het belangrijkste was nu dat hij zijn buik vol moest zien te krijgen. Van dromen kon je niet leven!

Voorzichtig maakte Adrien de opening tussen de dakpannen wat groter. Ze waren niet erg stevig vastgemaakt. Gebroken, verbrande dakpannen. Bedekt met bevroren mos en natte, papperige sneeuw. Toen de opening groot genoeg was om er gemakkelijk zijn arm doorheen te kunnen steken, tastte hij in het donker. Hij kreeg al gauw een van de daksparrren te pakken. Zijn vingers gleden langs het hout dat helemaal vettig was van het oude roet, totdat hij een van de leren veters te pakken kreeg.

Adrien probeerde zich datgene wat voor zijn ogen verborgen bleef voor te stellen. De rookstellages die schuin onder het plafond van de dakkamer stonden, behangen met lange rijen worsten. Een paar maanden geleden was hij hier al eens een keer geweest. Hij nam nooit veel mee. Niet dat hij zichzelf iets wijsmaakte. Als er twee worsten uit een rij ontbraken, dan bleef dat natuurlijk niet onopgemerkt. Maar het was wel zo bescheiden dat de woede over de diefstal snel zou vervliegen.

Hij stelde zich voor dat de vleeshouwer beneden in het donker stond, een van de grote messen in zijn massieve handen. Het was geen fijnbesnaarde kerel, dat zag je zo.

Adrien vervloekte zijn eigen voorstellingsvermogen. Soms was het een zegen, vooral als hij zich voorstelde dat de restjes die hij met gesloten ogen naar binnen werkte, kostelijke spijzen waren van een feest-

dis. Maar veel vaker was zijn gawe een vloek. Zo kon hij zich maar al te goed voorstellen wat er allemaal mis kon gaan bij zijn diefstallen. Hij dacht voortdurend aan wat hem allemaal kon overkomen en welke straffen hem dreigden.

Met zijn vingertoppen voelde hij langs een leren veter. Eindelijk kreeg hij het naar beneden bungelende uiteinde te pakken. Het uiteinde met de ijzeren haak waar de worst aan hing. Voorzichtig trok hij de worst door het gat in het dak. Het rook kostelijk. Hij liet de haak aan het leren touw terugvallen. Nog eentje... Was hij mateloos? Nee, nog eentje! Hij wilde Nantour verlaten. Hij was al te lang in de stad. Bijna een jaar. Dat kon niet goed blijven gaan. Hij moest weg! Het liefst naar een nog grotere stad waar hij kon verdwijnen in de massa van gezichtsloze straatkinderen.

Adrien rekte zich uit. Weer tastte hij in het duister. Er hingen daar in de rookkamer vast wel honderd worsten. Wat stelden twee worsten dan voor? Zijn vingers tastten langs de stelling. De buitgemaakte worst, die hij onder zijn hemd had geschoven, drukte tegen zijn borst. Vannacht zou hij geen honger hebben. Voor het eerst in weken.

Hij kreeg weer een leren touwtje te pakken. Met de nagels van zijn middenvinger trok hij hem naar zich toe. Oneindig langzaam.

Weer glipte er wat sneeuw door het gat in het dak en viel met een dof geluid op de vloer van de rookkamer. Adrien vloekte in stilte. Hoorde hij daar voetstappen in huis? Hij moest wegwezen. Hij gaf zijn pogingen een tweede worst te pakken te krijgen op. Voorzichtig schoof hij de twee losse dakpannen tegen elkaar. Als er geen opening te zien was, zou de vleeshouwer misschien wat langer nodig hebben voordat hij in de gaten had wat er was gebeurd. Dat betekende een beetje meer tijd om te ontkomen.

Hij liet zich op het dak van de erker glijden en sprong van daaraf op een lage uitbouw. Nog een sprong en hij was op de binnenplaats. Zijn hart ging tekeer. Er waren slechts twee wegen die van de binnenplaats weg leidden: het poortgewelf dat naast de slagerswinkel naar de straat richting de Hooimarkt liep en de smalle doorgang tussen de wevershuisjes aan de andere kant. Door het poortgewelf zou de vleeshouwer komen.

Adrien holde ineengedoken over de binnenplaats. Hij vermeed het in plassen te trappen. De natte sneeuw greep smakkend naar zijn blote voeten. Hij voelde de kou amper. Dat zou pas later komen. Ren- nend nam hij al een hap van de worst. Wat hij in zijn buik had, kon

niemand hem meer afnemen.

Toen hij de doorgang tussen de wevershuisjes bereikte, stond hij stil. Was de vleeshouwer nu in zijn rookkamer? Misschien bleef zijn diefstal wel de hele nacht onopgemerkt. Misschien had het bloemenmeisje net in zijn oor gefluisterd wat een fantastische minnaar hij was?

In elk geval moest hij niet doorlopen naar de straat achter de wevershuisjes. Als je rende, trok je de aandacht. En de straten waren leeg. Adrien dacht aan de verhalen over de ondode en hij beet opnieuw een stuk van de worst af. Verrukkelijk! De vleeshouwer kende zijn vak! Wat zou hij allemaal door zijn vlees mengen?

Adrien liep de doorgang in. Het stonk er naar pis. Hier werden ongetwijfeld elke ochtend de nachtspiegels van de weversfamilie geleegd. Hij hield zijn adem in en waadde door de kledderboel. Deze weg namen vast alleen maar mensen die zich geen zorgen hoefden te maken om hun schoenen of die zich geen schoenen konden permitteren.

Hij liep het lange, rechte Touwslagerspad op. Er was geen mensenziel te bekennen. Door een paar winkelruiten viel een geelachtig licht naar buiten. In het schijnsel van de maan lichtten de krijttekens op die op de van sneeuw ontdane raamkozijnen en deurdrempels waren aangebracht. Tekens die de ondode op afstand moesten houden.

Waar moest hij de nacht doorbrengen? In het armenhuis kon hij zich beter niet vertonen. Daar zouden ze aan zijn adem kunnen ruiken wat hij had gegeten. En ze wisten dat die worst geen cadeautje was geweest.

‘Gestolen goed smaakt goed,’ klonk een stem vlak naast hem.

Van schrik liet hij de worst uit zijn hand vallen. Een schaduw maakte zich los uit de deurnis van het wevershuis, een donker geklede gestalte met een lange wandelstok.

Adrien bukte zich snel om zijn worst op te pakken en wreef hem af aan zijn broekspijp. Moest hij wegrennen? Het gezicht van de vreemde zat verborgen in de schaduw van zijn capuchon. Hij droeg een donkerblauw gewaad als een rondtrekkende priester. Die zou hij vast wel kunnen afschudden!

‘Ik moet verder,’ zei hij en hij wilde weglopen, maar de vreemde hield zijn wandelstok dwars voor zijn borst.

‘Dit is de laatste nacht waarin je honger moet lijden, als je dat wilt.’

Adrien legde zijn hand op de stok. Hij had momenteel geen zin in het gezwets van een rondtrekkende priester. Woorden waren te goed-

koop. Alsof er gerechtigheid en een volle buik konden zijn voor een jongen zoals hij! ‘Als die god van jou zo’n aardige vent is, waarom moet jij dan in een nacht als deze op een straat staan die naar pis stinkt?’

‘Omdat ik een zielenvisser ben en dit nu eenmaal de plek is waar ik vannacht jouw ziel kan ontmoeten, Adrien.’

De jongen deinsde een stuk achteruit. Hoe wist die priester zijn naam? Adrien wist zeker dat hij de man nog nooit had ontmoet. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben het geschenk van Tjured aan jou.’ Hij schoof zijn capuchon een eindje naar achteren. Het maanlicht weerspiegelde in zijn stralend blauwe ogen. ‘Ik ben broeder Jules.’

‘Wat moet je van mij?’ Adrien deinsde nog wat verder achteruit. Achter het straatje op de binnenplaats hoorde hij woedend geschreeuw. De vleeshouwer!

‘Dat zei ik toch al. Ik wil je ziel. Maar ik zal hem niet van je afnemen. Ik wil hem als geschenk ontvangen.’

‘Juist ja.’ Hoogste tijd om ervandoor te gaan.

‘Je hebt twee wegen. De ene begint ermee dat je op weg gaat naar de Zilveren Strop. Voor de paardenstal zit een oude bedelaar. Leg de worst in zijn schaal zonder er van nu af aan nog een hap van te nemen. Loop dan naar de brug bij de rospoort. Onder de eerste brugboog word je verwacht. Daar begint je weg naar trots en roem. Elke andere stap die je zet, leidt je naar de schandpaal voor dieven. Daar zul je in de storm morgennacht bevrozen omdat je wachter dronken is en vergeet om je los te maken.’ De priester trok zijn wandelstok terug. Hij draaide zich om en liep de smalle steeg naar de binnenplaats in. ‘Rennen, jongen, maak je eigen geluk. God wil het!’

Adrien ging er als een haas vandoor. Wie was die kerel? Een gek? Hij rende zonder nog op de weg te letten. Het kon hem niet schelen dat je de aandacht trok als je rende. De geur van de worst drong in zijn neus. Het water liep hem in de mond. Hij had pas twee happen genomen. Het zou dom zijn om de worst weg te geven.